

Sygn. akt I C 629/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 lutego 2019 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi Widzewa w Łodzi I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodnicząca: SSR Emilia Racięcka

Protokolant: st. sekr. sąd. Milena Bartłomiejczyk

po rozpoznaniu w dniu 4 lutego 2019 roku w Łodzi

sprawy z powództwa R. B. (1)

przeciwko Towarzystwu (...) S.A. w W.

o zapłatę :

1. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę:

- 7.000 złotych (siedem tysięcy) tytułem zadośćuczynienia z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 6 sierpnia 2016 roku do dnia zapłaty;

- 24.000 złotych (dwadzieścia cztery tysiące) tytułem zadośćuczynienia z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 28 marca 2018 roku do dnia zapłaty;

- 218 złotych (dwieście osiemnaście) tytułem odszkodowania z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 6 sierpnia 2016 roku do dnia zapłaty;

- 1.817 (tysiąc osiemset siedemnaście) tytułem zwrotu kosztów procesu ;

2. oddala powództwo w pozostałym zakresie;

3. obciąża pozwanego obowiązkiem zwrotu na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi Widzewa w Łodzi kwoty 1.944,25 złote (tysiąc dziewięćset czterdzieści cztery 25/100) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych od uwzględnionej części powództwa.

Sygn. akt 629/16

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 26 października 2016 r. powód R. B. (1), reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika będącego adwokatem, wniósł o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda:

- kwoty 7.000 zł tytułem dalszego zadośćuczynienia pieniężnego za krzywdę doznaną w związku ze zdarzeniem z dnia 10.06.2016 r. wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 23.07.2016 r. do dnia zapłaty,

- kwoty 438 zł tytułem zwrotu kosztów leczenia wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 23.07.2016 r. do dnia zapłaty oraz

- zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa wg norm przepisanych oraz

wniósł o ustalenie odpowiedzialności pozwanego za ewentualną dalszą szkodę mogącą ujawnić się w przyszłości u powoda w następstwie zdarzenia z dnia 10 czerwca 2016 r.

W uzasadnieniu podniesiono, że w dniu 10 czerwca 2016 r. na parkingu obok C.H. TULIPAN przy ul. (...) w Ł., doszło do zdarzenia drogowego, w którym poszkodowany został R. B. (1). Sprawcą zdarzenia był kierowca taksówki, w której powód jechał jako pasażer. Po zdarzeniu powód bardzo źle się czuł. Miał trudności z oddychaniem, bolał go kręgosłup i kolano, miał też problemy z widzeniem. W wyniku zaistniałego zdarzenia powód doznał oprócz urazu fizycznego, także urazu psychicznego.

/pozew k. 2-9/

Postanowieniem z dnia 30 grudnia 2016 r. powód został zwolniony od kosztów sądowych w całości.

/postanowienie z dnia 30.12.2016 r. k. 39/

W odpowiedzi na pozew z dnia 30 stycznia 2017 r. pozwany (...) S.A., reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika będącego radcą prawnym, wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

W uzasadnieniu strona pozwana zakwestionowała roszczenie powoda w całości. W toku postępowania likwidacyjnego pozwany przyznał kwotę 1.000 zł. Zdaniem pozwanego należy uznać, iż powód nie udowodnił, że szkoda doznana w wypadku z dnia 10.06.2016 r. uzasadniałaby przyznanie zadośćuczynienia w sprecyzowanej pozwem wysokości. Natomiast przyznane przez pozwanego świadczenie w toku postępowania likwidacyjnego jest odpowiednie i nie można uznać go za zaniżone w porównaniu do doznanej szkody. Pozwany wskazał, iż powodowi na miejscu zdarzenia w dniu 10 czerwca 2016 r. Pogotowie Ratunkowe udzieliło pierwszej pomocy. Ratownicy zalecili powodowi przewiezienie do szpitala celem odbycia dalszych badań. Powód odmówił transportu medycznego, co świadczy o przyczynieniu się powoda do zwiększenia jego szkody osobowej poprzez zaniechanie realizacji zaleceń ratowników medycznych i w konsekwencji nie udokumentowanie zakresu uszczerbku na zdrowiu w dniu zdarzenia szkodzącego. W związku z tym, że powód zwlekał ze stawieniem się do szpitala blisko 2 tygodnie od momentu wypadku strona pozwana zakwestionowała, jakoby powód doznał uszczerbku w lewym oku w wyniku zdarzenia z dnia 10 czerwca 2016 r. Jeżeli szkoda ma związek z przedmiotowym zdarzeniem szkodzącym, to pozwany podniósł przyczynienie się powoda do pogłębienia się rozmiarów szkody poprzez zaniechanie niezwłocznego stawienia się przez powoda do lekarza okulisty w chwili pogorszenia wzroku. Strona pozwana zaoponowała w całości przed wnioskiem powoda o ustalenie odpowiedzialności pozwanego za ewentualną dalszą szkodę mogącą ujawnić się w przyszłości u powoda w następstwie zdarzenia z dnia 10 czerwca 2016 r. Strona pozwana zakwestionowała żądanie powoda o zasądzenie kwoty 438 zł z tytułu odszkodowania za poniesione koszty leczenia. Niezależnie od powyższego strona pozwana podniosła, iż koszty zakupu leku Polveric nie pozostają w związku przyczynowo-skutkowym z wypadkiem z dnia 10 czerwca 2016 r. Zważywszy na fakt, iż powód nie zgłaszał w toku postępowania likwidacyjnego ani w pozwie dolegliwości laryngologicznych, dlatego też żądanie zwrotu kosztów tego medykamentu jest bezzasadne.

/odpowieź na pozew k. 41-44/

Na rozprawie w dniu 10 maja 2017 r. pełnomocnik powoda poparł powództwo i zgłoszone wnioski dowodowe.

/protokół rozprawy z dnia 10.05.2017 k. 65/

Na rozprawie w dniu 4 lutego 2019 r. pełnomocnik powoda poparł powództwo, natomiast pełnomocnik strony pozwanej wniósł o oddalenie powództwa.

/protokół rozprawy z dnia 4.02.2019 r. k. 151v/

Pismem procesowym z dnia 27 lutego 2019 r. powód rozszerzył powództwo w ten sposób, że wniósł o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda tytułem zadośćuczynienia dalszej kwoty 17.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia doręczenia pozwanemu pisma do dnia zapłaty oraz kwoty 17 zł tytułem zwrotu uiszczonej opłaty skarbowej od pełnomocnictwa substytucyjnego.

Po rozszerzeniu powództwa, powód dochodzi w sprawie:

1. zasądzenia na jego rzecz od pozwanego kwoty 24.000 zł tytułem zadośćuczynienia wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi:
 - a) od kwoty 7.000 zł od dnia 23.07.2016 r. do dnia zapłaty,
 - b) od kwoty 17.000 zł od dnia doręczenia pozwanemu pisma zawierającego rozszerzenie powództwa do dnia zapłaty,
2. zasądzenia na jego rzecz od pozwanego kwoty 438 zł tytułem zwrotu kosztów leczenia wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 23.07.2016 r. do dnia zapłaty,
3. zasądzenia na jego rzecz od pozwanego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm prawem przepisanych,
4. zasądzenia na rzecz pozwanego kwoty 17 zł tytułem zwrotu uiszczonej opłaty skarbowej od pełnomocnictwa,
5. zasądzenia na jego rzecz od pozwanego kwoty 17 zł tytułem zwrotu uiszczonej opłaty skarbowej od pełnomocnictwa substytucyjnego,
6. ustalenia odpowiedzialności pozwanego za ewentualną dalszą szkodę mogącą ujawnić się w przyszłości u powoda w następstwie zdarzenia z dnia 10 czerwca 2016 r.

W uzasadnieniu poniesiono, iż w świetle opinii biegłej z zakresu chorób oczu zasadne jest rozszerzenie powództwa w tym zakresie o kwotę 17.000 zł, tj. do kwoty 24.000 zł.

/pismo procesowe zawierające rozszerzenie powództwa k. 163-164/

Do zakończenia sprawy strony pozostały przy swoich stanowiskach.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 10 czerwca 2016 r. na parkingu obok C.H. TULIPAN przy ul. (...) w Ł. doszło do zdarzenia drogowego, w którym poszkodowany został R. B. (1). Sprawcą zdarzenia był kierowca taksówki R. B. (2), kierujący pojazdem marki S. (...) o nr rej. (...). W pojeździe marki S. (...) znajdowali się oprócz kierującego pasażerowie: R. B. (1) i M. K., którzy doznali obrażeń ciała. Kierujący pojazdem marki S. nie zachował szczególnej ostrożności, nie ustąpił pierwszeństwa w sytuacji równorzędnej pojazdowi nadjeżdżającemu z prawej strony i doprowadził do zderzenia z pojazdem marki H. o nr rej. (...).

/bezsporne, pismo z Policji z dnia 25.07.2016 r. k. 15, zaświadczenie z dnia 2.08.2016 r. k. 14/

W chwili przedmiotowego zdarzenia pojazd marki S. (...) o nr. rej (...) kierowany przez sprawcę szkody objęty był ochroną wynikającą z polisy obowiązkowego ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych zawartej z pozwanym.

/bezsporne/

Na miejsce zdarzenia wezwano pogotowie. Zespół ratownictwa medycznego po zbadaniu powoda stwierdził u niego uraz głowy, stłuczenie żeber prawych i kręgosłupa L-S i zlecił przetransportowanie go do szpitala. Lekarz zrobił

powodowi opatrunek. Powód doznał szoku, nie chciał jechać do szpitala. Z kolei narzeczona powoda M. K. pojechała do szpitala.

/karta pacjenta (Wojewódzka (...) w Ł.), karta informacyjna k. 16-17, dowód z informacyjnych wyjaśnień powoda k. 65-66/

Po zdarzeniu powód bardzo źle się czuł. Miał trudności z oddychaniem, bolał go kręgosłup i kolano, miał też problemy z widzeniem. Powód będąc w domu zasłabł. Z uwagi na powyższe dolegliwości zgłosił się do neurologa, który skierował go na USG stawu kolanowego prawego, CT głowy i RTG klatki piersiowej i kręgosłupa. Powód otrzymał również zwolnienie lekarskie do dnia 26 czerwca 2016 r. Powód zastosował się do wszystkich zaleceń. Po wizycie u neurologa, powód w dalszym ciągu czuł się źle, nasiliły się bóle kręgosłupa i żeber. Nie mógł również oddychać.

/ (...) k. 15, karta pacjenta k. 16, karta informacyjna k. 17, przesłuchanie powoda k. 66/

W kolejnych dniach prawe kolano powoda spuchło. W związku z tym 15 czerwca 2016 r., udał się do lekarza ortopedy, który rozpoznał u niego stłuczenie prawego kolana. Obecne dolegliwości bólowe stopniowo ustępujące, widoczne rozległe krwiaki podskórne w okolicy rzepki i po stronie bocznej, z gojącymi się otarciami skóry. Resztkowy obrzęk kolana. Ograniczenia bólowe zgięcia do 80 stopni, bolesny końcowy wyprost. Stabilność w obu płaszczyznach była zachowana. Żywa bolesność uciskowa w okolicach stłuczenia. W USG wykazano staw kolanowy bez wysięku, błona maziowa lekko obrzęknięta w zachyłku nadrzepkowym. Powierzchnie stawowe gładkie. Więzadła poboczne i więzadło rzepki bez cech uszkodzeń. Lekarz ortopeda zalecił dalsze obciążenie kończyny, okłady z lodu, stopniowe ćwiczenia do granicy bólu, a także kontrolę w razie braku poprawy. Koszt badania USG ortopedycznego wyniósł 100 zł.

/wizyta u chirurga/ortopedy z dnia 15.06.2016 r. k. 17v, faktura z dnia 15.06.2016 r. k. 18/

Powód otrzymał również skierowanie do poradni psychologicznej z uwagi na rozpoznanie u niego zespołu stresu pourazowego po wypadku komunikacyjnym. Powód zastosował się do wszystkich zaleceń.

/skierowanie do poradni psychologicznej k. 18/

Dnia 16 czerwca 2016 r. powód był na badaniu TK głowy. Lekarz rozpoznał, że mózgowie było bez zmian ogniskowych. Układ komorowy nieposzerzony, nieprzemieszczony, bez cech ucisku. Rezerwa przymózgowia zachowana. Brak cech krwawienia śródczaszkowego. Kości podstawy i pokrywy czaszki bez zmian pourazowych. Polipowate zgrubienie błony śluzowej w lewobocznym przedziale zatoki klinowej szer. ok. 7 mm, poza tym drobne zgrubienia śluzówkowe szer. ok. 2 mm w dolnych częściach zatok czołowych i w komórkach sitowia przedniego. Koszt badania TK wyniósł 220 zł. Lekarz przepisał powodowi lek Polvertic 24 mg 60 tabletek wart 18 zł.

/wynik TK głowy z dnia 16.06.2016 r. k. 21, faktura VAT z 23.06.2016 r. k. 26, recepta z dnia 21.06.2016 r., paragon fiskalny nr (...) k. 24/

Z uwagi na to, że powód w dalszym ciągu nie widział jednym okiem wyraźnie, zgłosił się on do (...) Szpitala (...) im. N. B. w Ł.. Wykonane badanie (...) wykazało przerwanie nabłonka barwnikowego. Powodowi zalecono dalszą diagnostykę (wydano skierowanie na agiografię fluoresceinowa) oraz dalsze kontrole ambulatoryjne.

/karta informacyjna izby przyjęć ((...) Szpital (...)) k. 21v/

Dnia 27 czerwca 2016 r. powód był na wizycie kontrolnej u neurologa. Otrzymał wtedy kolejne zwolnienie lekarskie do dnia 10 lipca 2016 r. Dnia 12 lipca 2016 r. powód otrzymał od neurologa kolejne zwolnienie lekarskie, tym razem do dnia 24 lipca 2016 r. Powód przebywał na zwolnieniu lekarskim w sumie od dnia 13 czerwca 2016 r. do dnia 24 lipca 2016 r.

/ (...) k. 23-23v/

Pismem z dnia 30 czerwca 2016 r. powód wezwał pozwanego do zapłaty kwoty tytułem zadośćuczynienia za doznaną w związku z przedmiotowym zdarzeniem krzywdę oraz odszkodowania tytułem zwrotu kosztów leczenia.

Po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego, pozwany przyznał na rzecz powoda tytułem zadośćuczynienia kwotę 1.000 zł. Pozwany odmówił przyznania odszkodowania z tytułu zwrotu kosztów leczenia, badań, wizyt lekarskich.

/wezwanie do zapłaty k. 27-29v, decyzja pozwanego z dnia 6.07.2016 r. k. 148/

Przed wypadkiem powód był zdrowym i spokojnym człowiekiem. Trenował od 1995 r. boks, kick-boksing, ale nie był zawodowym sportowcem. Powód świadczył usługi ogólnie – budowlane. Miał działalność gospodarczą i chciał wziąć dotację z UE.

W wyniku wypadku wzrok powoda uległ w lewym oku uszkodzeniu na tyle, że powód nie może podjąć pracy w swoim zawodzie, jako podsadzkarz. W dniu 29 lipca 2016 r. powód został wyrejestrowany z PUP jako bezrobotny bez prawa do zasiłku. Obecnie powód jest bezrobotny bez prawa do zasiłku, na utrzymaniu narzeczonej, z którą mieszka. Narzeczona M. K. prowadzi obecnie działalność gospodarczą. Powód nie uzyskuje żadnych świadczeń z ubezpieczenia społecznego.

Objawy zaburzenia widzenia pojawiły się stopniowo. Powód w lewym oku ma przerwany barwnik, którego nie można wyleczyć. Powód widzi zniekształcony obraz, często patrzy jednym okiem. Zaburzenie widzenia utrzymuje się nadal. R. B. (1) przyjmował leki przeciwbólowe, maści. Do dnia dzisiejszego powód przyjmuje leki uspokajające ziołowe. Powoda nie stać na wizyty u lekarzy. Po wypadku wygląda źle, nie trenuje, przybrał na wadze. Przez to powód wpadł w nerwicę, bo brakuje mu aktywności. Wstaje w nocy, krząta się po kuchni, je niepotrzebnie i jest znerwicowany. Zaczął się stopniowo jąkać. Przed wypadkiem nie miał problemów ze snem. Powód ma lekką arytmie serca. Często też wzywa pogotowie. Powoda nie stać obecnie na psychiatrę. Nie może zarejestrować się jako bezrobotny i korzystać z bezpłatnej służby zdrowia. Obecnie powodowi pomaga ojciec. Chce otworzyć działalność gospodarczą związaną z myciem samochodów.

/przesłuchanie powoda k. 65-66 w zw. z k. 151v, zeznania M. K. k. 67, oświadczenie dnia 15.12.2016 r. k. 37/

Z punktu neurologicznego w wyniku wypadku z dnia 10 czerwca 2016 r. powód doznał urazu głowy i klatki piersiowej. Brak jest danych, że w wyniku urazu powód doznał utraty przytomności. Zgłaszane w okresie późniejszym bóle i zawroty głowy nie były więc skutkiem przebytego urazu czaszkowo-mózgowego i z punktu widzenia neurologa nie powodują uszczerbku na zdrowiu powoda. W późniejszym okresie powód był leczony neurologicznie z powodu bólów i zawrotów głowy. Koszt poniesiony na stosowane leki można w przybliżeniu ocenić na sumę do 100 złotych. Z punktu widzenia neurologa nie można ocenić, że wykonane na własny koszt badanie TK głowy było zasadne. Nie można twierdzić, że doznane urazy mogły mieć wpływ na sytuację życiową i zawodową oraz na zachowanie się powoda. Po przebyłym urazie głowy powód zgłaszał bóle i zawroty głowy. Z dokumentacji leczenia można wnioskować, że miały one umiarkowane nasilenie w okresie do około 1 miesiąca po wypadku. Zgłaszane przez powoda bóle i zawroty głowy były zdaniem biegłego związane z przebyłym urazem głowy. Zdaniem biegłego poza zaleconymi powód nie wymaga badania przez innych biegłych.

/opinia sądowo-lekarska z zakresu neurologii k. 74-75/

Bóle i zawroty głowy mogą ewentualnie być powodem do orzekania uszczerbku na zdrowiu o ile są skutkiem tzw. klasycznego wstrząśnienia mózgu, czyli urazu głowy z przynajmniej kilkuminutową utratą przytomności. Wówczas powikłania stanowią podstawę do orzekania uszczerbku zgodnie z pkt. 10a tabeli uszczerbków. Same bóle i zawroty głowy bez uprzedniego urazu czaszkowo-mózgowego nie powodują uszczerbku na zdrowiu, ponieważ nie mogą być uznane jako objaw istotnego naruszenia czynności mózgu bez jego urazu w postaci klasycznego wstrząśnienia.

/opinia uzupełniająca biegłego z zakresu neurologii k. 85/

Z punktu okulistycznego w zakresie narządu wzroku powód doznał trwałego uszczerbku na zdrowiu. Odniesione obrażenia skutkują trwałym pogorszeniem widzenia lewego oka. Brak danych o dalszym leczeniu, poniesionych kosztach. Obawa o niezdolność do wykonywania wyuczonego zawodu, pogorszenie sytuacji zawodowej, życiowej. Z powodu narządu wzroku dominuje cierpienie psychiczne spowodowane obawą utraty widzenia, zdolności zarobkowania oraz konieczności zaprzestania sportów siłowych. Zaburzenia widzenia lewym okiem są następstwem wypadku.

/opinia biegłego z zakresu okulistyki k. 98-99/

Przyczyną obrażeń w oku lewym był uraz tępy głowy i oka lewego podczas wypadku komunikacyjnego. Wartość ostrości wzroku w dniu 22 czerwca 2016 r. i wartość ostrości wzroku po korekcji istniejącej wady podczas badania w dniu 21 listopada 2017 r. jest porównywalna. 10-dniowa zwłoka nie miała istotnego wpływu na dalsze pogorszenie widzenia okiem lewym. Procentowy uszczerbek na zdrowiu wynosi 10% trwałego uszczerbku na zdrowiu.

/opinia uzupełniająca biegłego z zakresu okulistyki k. 156-157/

Powód jest spokojny, w prawidłowym kontakcie, w wyrównanym nastroju i napędzie, bez cech psychozy, z prawidłową orientacją we wszystkich kierunkach, z jasną świadomością. Powód w trakcie badania deklarował zaburzenia snu i zwiększoną drażliwość. Powód nigdy nie był leczony psychiatrycznie ani psychoterapeutycznie, nie widział takiej potrzeby. Jak twierdził „pomagają mu leki ziołowe”. Powód był badany przez psychologa w sprawie karnej po przedmiotowym zdarzeniu, bowiem był agresywny i pobił świadków wypadku. Niezbędnym do wydania pełnej opinii psychiatrycznej oraz określenia uszczerbku na zdrowiu psychicznym byłoby zbadanie powoda przez biegłego psychologa, który wypowie się co do struktury osobowości powoda.

/opinia biegłego psychiatry k. 114-125/

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie całokształtu materiału dowodowego złożonego do akt sprawy. Sąd nie zakwestionował prawdziwości dokumentów przedstawionych przez strony, uznając je za wiarygodne dowody na zawarte w nich okoliczności. Przy ocenie poniesionego przez powoda uszczerbku na zdrowiu oraz rozmiaru cierpień związanych z przedmiotowym zdarzeniem Sąd oparł się w szczególności na sporządzonych przez powołanych biegłych opiniach specjalistycznych.

W toku postępowania Sąd dopuścił dowody z opinii biegłych z zakresu neurologii, okulistyki i psychiatrii. Opinia biegłego neurologa dr n. med. J. Z. została zakwestionowana przez pełnomocnika powoda w pismach procesowych z dnia 24 lipca 2017 r. Biegły w związku z powyższym dokonał uzupełniającej opinii, która również była kwestionowana przez pełnomocnika powoda w piśmie procesowym z dnia 27 września 2017 r. W ostateczności pełnomocnik powoda na rozprawie w dniu 4 lutego 2019 r. cofnął wniosek o wydanie opinii uzupełniającej. Z kolei opinia biegłego okulisty była kwestionowana zarówno przez pełnomocnika powoda (pismo procesowe z dnia 23.04.2018 r.), jak i pełnomocnika pozwanego (pismo procesowe z dnia 15.01.2018 r.). Wobec powyższego została wydana przez biegłą R. M. opinia uzupełniająca, która w ostateczności nie była kwestionowana przez strony.

Sąd oparł się na opinii biegłego z zakresu psychiatrii, który wskazał, iż do wydania pełnej opinii psychiatrycznej oraz określenia uszczerbku na zdrowiu psychicznym zasadne byłoby zbadanie powoda przez psychologa. Zważywszy na fakt, że strona powodowa nie zgłosiła wniosku o opinię biegłego psychologa, a Sąd nie mógł przeprowadzić tego dowodu z urzędu, stronie nie udało się ustalić pełnej struktury osobowości powoda.

Także Sąd nie miał zastrzeżeń do rzetelności i profesjonalizmu biegłych i sporządzonych przez nich opinii, przyjmując zawarte w nich wnioski za swoje.

Sąd Rejonowy zważył co następuje:

W niniejszej sprawie strona powodowa wniosła o zasądzenie od strony pozwanej na swoją rzecz ostatecznie kwoty 24.000 zł tytułem zadośćuczynienia wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi:

- a) od kwoty 7.000 zł od dnia 23.07.2016 r. do dnia zapłaty,
- b) od kwoty 17.000 zł od dnia doręczenia pozwanemu pisma zawierającego rozszerzenie powództwa do dnia zapłaty.

Strona pozwana zakwestionowała roszczenie powoda w całości oraz podniosła zarzut przyczynienia się powoda.

Zgodnie z art. 362 k.c. jeżeli poszkodowany przyczynił się do powstania lub zwiększenia szkody, obowiązek jej naprawienia ulega odpowiedniemu zmniejszeniu stosownie do okoliczności, a zwłaszcza do stopnia winy obu stron. Przy odpowiedzialności na zasadzie ryzyka - obok wymagania adekwatnego związku przyczynowego - wystarczy obiektywna nieprawidłowość zachowania się poszkodowanego. Jeżeli natomiast odpowiedzialność za szkodę oparta jest na zasadzie winy, nieodzowną przesłanką przyczynienia się poszkodowanego jest jego zawinienie. Samo przyczynienie się do powstania szkody nie przesądza jednak jeszcze o ograniczeniu obowiązku naprawienia szkody, a ponadto stopień przyczynienia się nie jest bezpośrednim wyznacznikiem zakresu tego ograniczenia. O tym, czy obowiązek naprawienia szkody należy ograniczyć ze względu na przyczynienie się, a jeżeli tak, to w jakim stopniu, decyduje sąd w ramach sędziowskiego wymiaru odszkodowania, w granicach wyznaczonych przez art. 362 k.c. (tak Sąd Najwyższy w wyrokach: z dnia 11 września 2014 r. III CSK 248/13, z dnia 19 listopada 2009 r. V CSK 241/09, z dnia 16 września 2003 r. IV CKN 481/01, w postanowieniu z dnia 10 października 2018 r. I CSK 266/18). Sąd podzielił pogląd biegłej sądowej z zakresu okulistyki R. M., że 10-dniowa zwłoka nie miała istotnego wpływu na dalsze pogorszenie widzenia lewym okiem.

Podstawą odpowiedzialności pozwanego jest art. 415 k.c. w zw. z art. 444 § 1 i 2 w zw. z art. 445 § 1 k.c. Zgodnie z treścią przepisu art. 444 § 1 k.c. w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wyniki z tego powodu koszty. Przepis art. 445 k.c. stanowi z kolei, że w przypadkach przewidzianych w art. 444 k.c., Sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę czyli szkodę niemajątkową, wyrażającą się w doznanym bólu, cierpieniu, ujemnych doznaniach psychicznych.

Sąd zawsze jest zobligowany badać okoliczności każdej konkretnej sprawy, a w szczególności cierpienia fizyczne i psychiczne poszkodowanego, ich intensywność, czas trwania, nieodwracalność następstw wypadku, ale także trwałość obrażeń, prognozy na przyszłość, wiek poszkodowanego, skutki w zakresie życia osobistego oraz zawodowego, konieczność wyrzeczenia się określonych czynności życiowych, korzystania z pomocy innych osób, czy wreszcie stopień przyczynienia się poszkodowanego i winy sprawcy szkody (por. wyrok SN z dnia 9.11.2007 r., V CSK 245/07 i orzeczenia tam przywołane, wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 21.02.2007 r., I ACa 1146/06). Charakter krzywdy co do zasady jest niemierzalny, zatem ściśle określenie jej rozmiaru, a tym samym wysokości zadośćuczynienia, pozostawione zostało ocenie Sądu. Jediną dyrektywą wprowadzoną przez ustawodawcę jest wymóg zasądzenia „sumy odpowiedniej”. Podkreślenia wymaga, iż owa zasada umiarkowanej wysokości zadośćuczynienia, czy też utrzymania go w rozsądnych granicach, ma charakter uzupełniający w stosunku do kwestii zasadniczej, jaką jest rozmiar szkody niemajątkowej. Wysokość zadośćuczynienia winna zatem uwzględniać rozmiar cierpień fizycznych w postaci bólu i innych dolegliwości oraz rozmiar cierpień psychicznych polegających na ujemnych, subiektywnych uczuciach przeżywanych, bądź w związku z cierpieniami fizycznymi, bądź w związku z następstwami uszkodzenia ciała lub rozstroju zdrowia, zwłaszcza trwałymi lub nieodwracalnymi. Podstawową funkcją zadośćuczynienia jest funkcja kompensacyjna. W judykaturze podkreśla się, iż zadośćuczynienie nie może stanowić wyłącznie wartości symbolicznej, ale winno stanowić odczuwalną wartość ekonomiczną niwelującą przynajmniej w części niekorzystne skutki zdarzenia, któremu uległ poszkodowany. W szczególności zasada umiarkowanej wysokości zadośćuczynienia nie może oznaczać przyzwolenia na lekceważenie takich bezcennych wartości, jak zdrowie, czy integralność cielesna, a okoliczności wpływające na określenie tej wysokości oraz kryteria ich oceny muszą być zawsze rozważane indywidualnie (por. wyrok SN z dnia 13.12.2007 r., I CSK 384/07; wyrok SN z dnia 2.02.2008 r., III KK 349/07; wyrok SN z dnia 29.05.2008 r., II CSK 78/08). W wyroku z dnia 28 czerwca 2005 roku (I CK 7/05, publ. LEX nr 153254), Sąd Najwyższy wskazał, iż „na rozmiar krzywdy, a w konsekwencji wysokość zadośćuczynienia, składają się cierpienia

fizyczne i psychiczne, których rodzaj, natężenie i czas trwania należy każdorazowo określić w okolicznościach konkretnej sprawy. Mierzenie krzywdy wyłącznie stopniem uszczerbku na zdrowiu stanowiłoby niedopuszczalne uproszczenie nie znajdujące oparcia w treści art. 445 § 1 k.c. Nadmienić też trzeba, że kwoty zadośćuczynienia zasądzone w innych sprawach mogą stanowić jedynie wskazówkę dla sądu rozpoznającego daną sprawę, natomiast w żadnym stopniu sądu tego nie wiążą. Podobne stanowisko wyraził Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 29.09.2004 r. (sygn. I CK 531/03, publ. LEX nr 137577), zgodnie z którym „zadośćuczynienie należne osobie pokrzywdzonej deliktem ma na celu złagodzenie doznanych cierpień fizycznych i moralnych. Wysokość zadośćuczynienia musi zatem pozostawać w zależności od intensywności tych cierpień, czasu ich trwania, ujemnych skutków zdrowotnych, jakie osoba poszkodowana będzie zmuszona znosić w przyszłości.”

Ustalając wysokość adekwatnego zadośćuczynienia, Sąd kierował się powyższymi kryteriami. Sąd ustalił należną kwotę zadośćuczynienia w oparciu o opinie biegłych z zakresu neurologii oraz okulistyki. Specjalista z zakresu neurologii stwierdził brak uszczerbku na zdrowiu. Poniesiony przez powoda uszczerbek w zakresie okulistycznym ma charakter trwały i wynosi 10%.

Sąd wziął pod uwagę rodzaj doznanego przez powoda urazu, fakt iż w wyniku wypadku powód doznał 10 % długotrwałego uszczerbku na zdrowiu, rozmiar cierpień fizycznych i ich czasookres, proces leczenia i rehabilitacji, powstała w związku z zaburzeniem widzenia, potrzebę przyjmowania leków przeciwbólowych i uspokajających, fakt niemożności świadczenia pracy po wypadku. Sąd miał również na uwadze dolegliwości bólowe i ograniczenia odczuwane do chwili obecnej, fakt iż powód nadal odczuwa skutki wypadku, poprzez przerwanie barwnika w lewym oku, którego nie można wyleczyć. Sąd miał na uwadze również fakt, iż przed zdarzeniem powód był osobą całkowicie zdrową. Obecnie musiał zaprzestać aktywności fizycznej, a nieuprawianie sportów powoduje obniżenie samopoczucia. Sąd uwzględnił także, iż pozwany w toku postępowania likwidacyjnego wypłacił na rzecz powoda kwotę 1.000 zł tytułem zadośćuczynienia.

Przy uwzględnieniu wszystkich powyższych okoliczności Sąd doszedł do przekonania, iż roszczenie powoda w zakresie zasądzenia na jego rzecz łącznej kwoty 24.000 zł tytułem dalszego zadośćuczynienia jest roszczeniem odpowiednim do rozmiaru doznanej przez niego krzywdy, z tym, że kwotę 7.000 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 6 sierpnia 2016 roku do dnia zapłaty i 17.000 tytułem zadośćuczynienia z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 6 sierpnia 2016 roku do dnia zapłaty i w związku z tym zasądził na jego rzecz od pozwanej powyższą kwotę.

Sąd omyłkowo zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 24.000 zł tytułem zadośćuczynienia z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 28 marca 2018 roku do dnia zapłaty. W istocie Sąd miał na myśli kwotę 17.000 zł tytułem zadośćuczynienia z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 28 marca 2018 roku do dnia zapłaty.

Niniejszym pozwem powód dochodził od pozwanej również odszkodowania w wysokości 438 zł obejmującego koszty związane z leczeniem.

Zgodnie z art. 444 § 1 zd. I k.c. w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wyniki z tego powodu koszty. Stosownie do § 2 cytowanego przepisu w sytuacji gdy poszkodowany utracił całkowicie lub częściowo zdolność do pracy zarobkowej albo jeżeli zwiększyły się jego potrzeby lub zmniejszyły widoki powodzenia na przyszłość, może żądać od zobowiązanego do naprawienia szkody odpowiedniej renty. Obowiązek kompensaty kosztów obejmuje wszelkie koszty wywołane uszkodzeniem ciała lub rozstrojem zdrowia, a więc wszystkie niezbędne i celowe wydatki, bez względu na to, czy podjęte działania przyniosły poprawę zdrowia (por. wyrok SN z dnia 9 stycznia 2008 r., II CSK 425/07, Mon. Praw. 2008, nr 3, s. 116). W szczególności będą to koszty leczenia, a więc wydatki związane z postawieniem diagnozy, terapią i rehabilitacją poszkodowanego (Olejniczak A., komentarz do art. 444 k.c. [w:] Kidyba A. (red.), Gawlik Z., Janiak A., Kozieł G., Olejniczak A., Pyrzyńska A., Sokołowski T., Kodeks cywilny. Komentarz. Tom III. Zobowiązania - część ogólna., LEX, 2014). Nadto, jeżeli w wyniku uszkodzenia ciała lub rozstroju zdrowia poszkodowanemu potrzebna jest opieka (stała, tymczasowa) odszkodowanie obejmuje także koszty tej opieki. Nie jest konieczne, aby poszkodowany rzeczywiście opłacił koszty takiej opieki, bowiem stanowią one element należnego mu odszkodowania nawet wtedy jeśli opieka była sprawowana przez członków rodziny

poszkodowanego nieodpłatnie (tak SN m.in. w wyroku z 4.03.1969 r., I PR 28/69, OSNCPiUS 1969, Nr 12, poz.229, w wyroku z 4.10.1973 r., II CR 365/73, OSNCPiUS 1974, Nr 9, poz.147). Szkodą jest już bowiem konieczność zapewnienia opieki, natomiast zapewnienie sobie przez poszkodowanego taniej lub nawet nieodpłatnej opieki nie zmniejsza szkody. Zaprezentowane stanowisko jest zgodne z ogólnymi zasadami szacowania odszkodowania i naprawienia szkody – samodzielne usunięcie skutków zdarzenia szkodzącego przez poszkodowanego nie zmniejsza należnego poszkodowanemu odszkodowania.

Powód udowodnił, iż na skutek czynu niedozwolonego poniósł koszty leczenia obejmujące koszty leków przeciwbólowych i koszty wizyt lekarskich.

Z analizy akt sprawy wynika, iż na wartość roszczenia odszkodowawczego złożyły się następujące koszty: USG ortopedyczne – 100 zł, porada lekarska – 100 zł oraz lek Polveric 24 mg 60 tabletek za cenę 18 zł. Sąd nie uznał kosztów badania TK w wysokości 220 zł, gdyż w opinii biegłego neurologa nie było ono zasadne i wykonane bez zalecenia. Sąd w tym zakresie powództwo oddalił.

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c. w związku z art. 455 k.c. Przewidziana w art. 445 § 1 k.c. możliwość przyznania przez sąd odpowiedniej sumy tytułem zadośćuczynienia za krzywdę nie zakłada bowiem dowolności ocen sądu, a jest jedynie konsekwencją niewymiernego w pełni charakteru okoliczności, decydujących o doznaniu krzywdy i jej rozmiarze. Mimo więc pewnej swobody sądu przy orzekaniu o zadośćuczynieniu, wyrok zasądający zadośćuczynienie nie ma charakteru konstytutywnego, lecz deklaracyjny. Wymagalność roszczenia o zadośćuczynienie za krzywdę, a tym samym i początkowy termin naliczania odsetek za opóźnienie w zapłacie należnego zadośćuczynienia, może się natomiast różnie kształtować w zależności od okoliczności sprawy / podobny pogląd zaprezentował Sąd Apelacyjny w Łodzi w sprawie I A Ca 1378/13 - wyrok z dnia 23-04-2014/. W rozpoznawanej sprawie powód już na etapie postępowania związanego z likwidacją szkody zgłosił żądanie zadośćuczynienia. Również na etapie postępowania likwidującego szkodę, strona pozwana dysponowała dokumentacją lekarską powoda, jak również wynikiem badania lekarskiego.

Stosownie do art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (tekst jedn. Dz. U. z 8 lutego 2013r. poz.392) ubezpieczyciel ma obowiązek spełnić świadczenie w terminie 30 dni licząc od dnia otrzymania zawiadomienia o szkodzie.

Zdarzenie powodujące szkodę miało miejsce dnia 10 czerwca 2016 r. Pełnomocnik powoda pismem z dnia 30 czerwca 2016 r. zgłosił szkodę pozwanemu i wezwał do zapłaty odpowiednich kwot: 25.000 zł tytułem zadośćuczynienia oraz 438 zł tytułem odszkodowania w terminie 30 dni od daty odebrania wezwania. Decyzją z 6 lipca 2016 r. pozwany potwierdził przyjęcie zawiadomienia o szkodzie. Wskazany termin upłynął z dniem 5 sierpnia 2016 r. Z tych względów Sąd co do kwot 7.000 zł i 218 zł zasądził odsetki ustawowe za opóźnienie od dnia następnego tj. od dnia 6 sierpnia 2016 roku do dnia zapłaty.

Z kolei co do kwoty 17.000 zł (omyłkowo kwoty 24.000 złotych) Sąd zasądził ustawowe odsetki za opóźnienie od dnia 28 marca 2018 r. do dnia zapłaty. Pełnomocnik powoda rozszerzył powództwo w piśmie procesowym z dnia 27 lutego 2018 r. Pismo zostało doręczone stronie pozwanej 27 marca 2018 r. Zatem zgodnie z art. 481 § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 455 k.c. uzasadnia to zasądzenie odsetek od dnia następnego, tj. od 23 marca 2018 r. W pozostałym zakresie Sąd powództwo oddalił.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c., zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Powód został zwolniony od kosztów sądowych w całości. Pozwany został zobowiązany do pokrycia kosztów wynagrodzenia zastępstwa procesowego adwokata w kwocie 1.800 zł ustalona na podstawie § 2 pkt 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. zmieniającego rozporządzenie w sprawie

opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2016 r. poz. 1668 w brzmieniu obowiązującym w dacie wytoczenia powództwa) oraz koszt opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł.

Z uwagi na korzystanie przez powoda z dobrodziejstwa instytucji zwolnienia od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych, na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (t.j. Dz.U. z 2018 r., poz. 300 ze zm.) Sąd obciążył pozwanego obowiązkiem zwrotu nieuiszczonych kosztów sądowych w wysokości 1.944,25 zł, na którą to kwotę złożyły się koszty: wynagrodzeń biegłych w wysokości 722,25 zł (91,26 zł – k. 88, + 630,99 zł - k. 129), koszty opłaty od pozwu w wysokości 372 zł oraz koszty opłaty od rozszerzenia powództwa w wysokości 850 zł.